

Šventoji Teresė Kalkutietė

KUR YRA MEILĖ, TEN YRA DIEVAS

*Kelias į artimesnę bendrystę su Dievu
ir didesnę artimo meilę*

Sudarytojas ir redaktorius
Brian Kolodiejchuk MC

KATALIKŲ
PASAULIO
LEIDINIAI

Turinys

Pratarmė 9

Įvadas 11

I. Dievas yra Meilė 17

II. Jėzus 45

III. Kas trukdo man mylėti 77

IV. Veiklus tikėjimas yra meilė 155

V. Būkite vieni kitiems džiaugsmo priežastis 299

Pratarmė

Ši knyga kai kuriais atžvilgiais pratęsia knygą *Motina Teresė: Ateik, būk mano šviesa*. Šv. Teresės Kalkutietės (Motinos Teresės) gyvenimas pristatomas iš jos santykio su Dievu ir pasišventimo tiems, kuriems tarnauti buvo pašaukta – vargingiausiems iš vargšų, – perspektyvos. Pasiųstai malšinti vargšų kentėjimų, jai teko su jais susitapatinti, savo sielos gelmėse patirti jų kovas ir skausmus. Šiuos nenumaldomus, aštrius kentėjimus ji priėmė su herojiška draša ir ištikimybe, parodė išskirtinį tikėjimą Dievu ir nusilenkė Jo valiai. Padrąsinimas, kurį daugelis pajuto, kai buvo paviėšinta ši paslėptoji Motinos Teresės gyvenimo pusė, iškėlė mintį atskleisti dar daugiau jos įžvalgų, kurios daug ko išmokytų mus, kovojančius savas kovas ir besigrumiančius su savais kentėjimais.

Nesiekiamo išsamiai pristatyti Motinos Teresės mokymo. Veikiau glaustai perteikti tai, kuo ši šventoji tikėjo ir ko mokė apie pamatinius žmogaus gyvenimo dalykus, kurie ypač aktualūs mūsų dienomis. Atsižvelgiant į tai, kad jai tekdavo bendrauti su įvairių kultūrų ir luomų žmonėmis, nepasitaikė gyvenimo situacijos, kuri jai būtų buvusi svetima, ji turėjo daugybę progų išreikšti savo pažiūras įvairiomis temomis. Nenuilsdama perteikė savo

įsitikinimus apie tai, kur galima rasti tikrą ramybę ir džiaugsmą, įkvėpdama kitus savo žodžių nuoširdumu ir ypač – autentišku gyvenimu.

Knygoje *Motina Teresė: Ateik, būk mano šviesa* Motina Teresė mums yra pavyzdys ir modelis, o šioje knygoje visų pirma mokytoja ir vedlė. Duodama praktiškų patarimų Motina Teresė nukreipia mus į kelią, vedantį į artimesnę bendrystę su Dievu ir didesnę meilę mūsų broliams bei seserims. Šiuose puslapiuose mintys iš šventosios įžvalgų lobyno sudėtos su viltimi, kad Motinos Teresės meilės pavyzdys ir išminties žodžiai padės mums į šį pasaulį atnešti daugiau meilės ir paversti jį geresne vieta gyventi.

Tėvas Brianas Kolodiejchukas MC

Įvadas

Jeigu reikėtų apibendrinti ir dviem žodžiais nusakyti visą Motinos Teresės gyvenimą ir mokymą, tie žodžiai neabejotinai būtų *Dievas* ir *meilė*. Taip, Dievas buvo jos egzistencijos, gyvenimo, meilės Dievui ir artimui, jos mokymo centras. Tačiau jei reikėtų išsiversti su vienu žodžiu, tas žodis būtų meilė, „nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. <...> Dievas yra meilė“ (1 Jn 4, 7–8). Paprastas Motinos Teresės posakis *Kur yra meilė, ten yra Dievas*, davęs pavadinimą šiai knygai, atspindi šią didingą tiesą.

Kad įgyvendintų savo tikslus Dievas panaudoja žmogiškus instrumentus. Jis pasinaudojo Motinos Teresės rankomis ir širdimi, kad parodytų savo meilę šių dienų pasaulyje. Savo gyvenimu, žodžiais ir darbu ji skelbė, kad Dievas yra tikras, kad yra su mumis ir kad „toliau myli pasaulį per jus ir per mane“. Pašaukta būti Dievo Meilės misioniere – Jo meilės nešėja vargingiausiems tarp vargšų, pagaliau kiekvienam sutiktajam – ji nemanė, kad toks pašaukimas priklausė jai vienai. Tikėjo, kad kiekvienas asmuo, kad ir kur būtų, kad ir ką darytų, turi tapti „meilės misionieriumi“, Dievo meilės nešėju. Ji siekė, kad kiti suprastų šį pamatinį pašaukimą, ir ragino nuoširdžiai į jį atsiliiepti. Motinos Teresės užsidegimas atkakliai

vykdyti savo misiją išliko netgi sulaukus brandaus amžiaus. Kas buvo jos energijos ir pasiryžimo šaltinis? Tikėjimas. Tikėjimas suformavo jos asmenybę, persmelkė kiekvieną gyvenimo aspektą. Apie Dievą arba su Dievu susijusius dalykus ji kalbėjo, galima sakyti, per kiekvieną pokalbį, nes „burna kalba tai, ko pertekusi širdis“ (Lk 6, 45), ir darė tai spontaniškai, natūraliai. Jos pamaldumas nebuvo apsimestinis, ji nesiekė kitiems padaryti išpūdį. Nesistengė pelnyti žmonių pagarbos, nebijojo išreikšti savo tikėjimo ir įsitikinimų. Ji paprastai ir nuoširdžiai skleidė tai, ką tikėjo, turėdama vienintelį tikslą – patikti Dievui ir daryti gera sieloms.

Aplinka, kurioje Motina Teresė užaugo, buvo palanki bręsti tikėjimui, Motina Teresė nuo pat vaikystės užmezgė intymų santykių su Dievu. Sulaukusi aštuoniolikos, žengė lemiamą žingsnį: pasirinko Dievui pašvęstą gyvenimą, taip atsiliepdama į Jo pašaukimą tapti misioniere Indijoje. Beveik dvidešimt metų praleido kaip Loreto vienuolė, kol kartą, keliaudama traukiniu į Dardžilingą atlikti metinių rekolekcijų, ji išgirdo tai, ką vėliau pavadino „pašaukimu pašaukime“. Dievas prašė, kad ji taptų Dievo Meilės misioniere, Jo meilės nešėja tiems, kurie jautėsi labiausiai nemylimi, nepageidaujami, nereikalingi, tiems, kuriems dėl susiklosčiusių aplinkybių sunkiausia patikėti Jo meile. Ji maloniai priėmė naująjį priesaką, nepaisydama radikalaus pokyčio gyvenime, kurio tas priesakas reikalavo.

Traukinyje aplankęs įkvėpimas leido Motinai Teresei Dievo meilę išvysti ypatingoje šviesoje. Ji labiau nei kada nors anksčiau suprato, kaip nepaprastai Dievas nori, ilgisi, „trokšta“ mylėti ir būti mylimas: Jis troško jos meilės, kiekvieno Jo sukurto žmogaus meilės, o ypač tų, kurie kentė didžiausią nepriteklių. Ant kryžiaus Jėzaus ištartas „Trokštu“ jai reiškė begalinę meilę ir turėjo visada priminti gautą pašaukimą, pašaukimą numalšinti Jo troškulį. Numalšinti Jėzaus meilės ir sielų troškulį reiškė pasiryžimą siekti su Juo vis didesnio intymumo. Tai taip pat reiškė pa-

sirengimą neskaičiuojant kainos, kurią gali tekti sumokėti, būti kanalu, per kurį Dievo meilė galėtų būti perduota Jo vaikams. Šis pašaukimas Motinai Teresei suteikė atsakomybės ir būtinybės jausmą vykdyti misiją. Jei Dievo apvaizda atvestų žmogų į jos kelią, ji padarytų viską, kas jos galioje, kad padėtų tam žmogui geriau pažinti Dievą ir užmegzti su Juo artimesnę santykį.

Nepaisant kliūčių, su kuriomis teko susidurti, atsiliepiant į naująjį pašaukimą, keliolika mėnesių po įkvėpimo Motina Teresė džiaugėsi paguodos gausa. Bet vos pradėjusi misiją tarp vargšų, ji buvo panardinta į tamsią apleidimo tikrovę, kurią patiria tie, kuriems ji pati tarnavo: jausmas, kad Dievo nebėra, kad Jis jos nebemyli ir ja nesirūpina. Nors jausmai liudijo priešingai, Motina Teresė liko artimai susivienijusi su Dievu. Susitapatino su Jėzaus agonija ir su vargingiausių iš vargšų kančiomis, jausdama jų skausmą dėl to, kad yra nemylimi, nepageidaujami ir nereikalingi. Dalydamasi jų kančiomis ji iš tiesų perėmė skausmą jų, kuriuos mylėjo.

Bemaž pusė dvasinėje sausroje praleisto amžiaus Motinai Teresei nesutrukdė jausti Dievo ranką kasdienėse sudėtingose gyvenimo aplinkybėse ir atsiliepti Jam su meile. Apie tai liudija jos gebėjimas nenuleisti rankų akistatoje su bauginančiais sunkumais, nesiduoti užvaldomai kančių ar blogio, kurių jai kasdien tekdavo matyti. Ji buvo įsitikinusi, kad Dievas savo meile galėjo atnešti didesnę gėrį net iš tariamo ar tikro blogio. Dvasinės tamsos apsuptyje nesvyruojantis atsidavimas misijai ir neblėstanti šypsena, slepianti jos skausmą, liudijo gilų tikėjimą, kad Dievas, kurio artumo nejautė, viską laikė savo rankose. Šis nepajudinamas tikėjimas vedė Motiną Teresę per gyvenimą. Kad ir kiek daug jis reikalavo, ji išliko romi ir netgi džiaugsminga. Kuo didesnė tamsa slėgė, tuo tvirtesnis buvo jos tikėjimas.

Stiprėjant vidinei kančiai, augo ir plito jos misija tarp vargšų. Misija plito itin sparčiai: per pirmuosius 25-erius metus Dievo

Meilės Misionierėms priklausė 704 seserys. 87 įsteigtuose namuose jos rūpinosi tūkstančiais vargingiausių vargšų – mirštančiaisiais, našlaičiais, raupsuotaisiais, fiziškai ir protiškai sužeistais, tais, kurie buvo atsidūrę visuomenės pakraštyje. 1963 m. Motina Teresė įkūrė Dievo Meilės Misionierių broliją. 1976 m. buvo įsteigtos kontempliatyvosios seserys, o 1977 m. – kontempliatyvieji broliai. 1983 m. įsteigta kunigų atšaka. Motinai Teresei mirus, 120 šalių 594 namuose buvo 3842 Dievo Meilės Misionierės seserys, 19 šalių 68 namuose 363 Dievo Meilės Misionieriai broliai ir 3 šalyse 4 namuose buvo po 14 kontempliatyviųjų brolių ir 13 kunigų. Vienuolinei Motinos Teresės šeimai taip pat priklausė diaceziniai kunigai ir pasauliečiai bendradarbiai, troškę įsijungti į meilės misiją.

Visiems vienuolinės šeimos nariams ir tiems, kurie troško dalytis Dievo Meilės Misionierių charizma, Motina Teresė dažnai siuntė pamokančius, drąsinančius, o kartais ir perspėjančius žodžius. Jos mokymai yra pirminis šio citatų rinkinio šaltinis. Tarp kitų šaltinių yra vieši pasisakymai ir visiems atviri laišakai. Nors šv. Motinos Teresės mokymas buvo adresuotas konkrečiai grupei, jis tinkamas ir suprantamas visiems. Žmogiškoji prigimtis kelia tuos pačius iššūkius, nesvarbu pašaukimas ar profesija.

Citatos suskirstytos į penkias pagrindines temas, kiekviena jų turi daugybę potemių. I dalyje nagrinėjama, kas Motinai Teresei buvo Dievas, II dalyje – jos santykis su Jėzumi, III dalyje pateikiami praktiniai pavyzdžiai, kokios vidinės kliūtys trukdo mylėti. Paskutines dvi dalis sudaro Motinos Teresės mokymas, kaip per meilę įgyti veiklų tikėjimą (IV d.) ir kaip pripildžius savo gyvenimą meilės tapti vieni kitiems džiaugsmo priežastimi (V d.). Prieš kiekvieną dalį pateikiama atskiruose skirsniuose išdėstytų temų apžvalga.

KUR YRA MEILĒ,
TEN YRA DIEVAS

I

Dievas yra Meilė

Atsakydama į klausimą, kas yra Dievas, Motina Teresė kartą pasakė: „Dievas yra Meilė, Jis myli jus ir jūs esate Jam brangūs. Jis pašaukė mus vardu. Mes priklausome Jam. Sukūrė mus pagal savo paveikslą dideliems dalykams. Dievas yra Meilė, Dievas yra Džiaugsmas, Dievas yra Šviesa, Dievas yra Tiesa.“ Šie žodžiai yra jos Dievo tikėjimo ir Jo patyrimo santrauka: Dievas egzistuoja ir yra visko, kas egzistuoja, Šaltinis; Jo esybė yra meilė; Jis sukūrė mus panašius į save, su dvasinėmis proto ir laisvos valios galiomis, su gebėjimu pažinti ir mylėti; Jis yra Tėvas, kiekvieną iš mūsų mylintis ypatingai, asmeniškai ir karštai trokštantis, kad būtume laimingi. Joks jos pačios ar vargšų sunkumas, kančia negalėjo sugriauti įsitikinimo, kad Dievas YRA Meilė, kad viskas, ką Jis daro ar leidžia, yra daroma dėl didesnio gėrio, todėl yra begalinės ir besąlygiškos Dievo meilės išraiška.

Savo *Išpažinimų* pradžioje šv. Augustinas rašė:
„Tu sukūrei mus dėl savęs, Viešpatie, ir mūsų širdys

nerimsta, kol neranda atilsio Tavyje.“ Motina Teresė buvo įsitikinusi, kad visi žmonės „giliai širdyje tiki į Dievą“. Kiekvienas mūsų ilgimės Dievo ir šio ilgesio liudijimas, nors galime to nepripažinti ar sąmoningai neišsakyti, yra džiaugsmo, ramybės, laimės, o labiausiai – meilės ieškojimas. Nors Dievo troškimas, arba „alkis“, kaip Motina Teresė jį vadino, gyvena kiekvieno žmogaus širdyje, norint užmegzti santykį su Dievu reikia, kad bendradarbiautume su Jo malone. Laisvė bendradarbiauti arba nebendradarbiauti – dar viena Dievo meilės ir pagarbos kiekvienam sukurtam žmogui išraiška. Jis niekam savęs neprimeta; leidžia mums pasirinkti. Tačiau Kūrėjui, kuris yra begalinė Meilė ir Išmintis, kūrinyms privalo atsakyti meile ir pasitikėjimu, garbinimu ir adoravimu, pripažinimu ir dėkojimu.

Kiekvienas asmuo yra ypatingai Dievo mylimas ir pašauktas dalytis šia meile; Motina Teresė dažnai tvirtindavo: „Esame sukurti didesniems dalykams – mylėti ir būti mylimi.“ Svarbiausias dalykas – mylėti taip, kaip myli Dievas, kasdien per malda su Juo susitikti. Be maldos meilė miršta. Motina Teresė itin pabrėžė maldos svarbą: „Kaip kraujas kūnui, taip malda sielai.“ Tačiau norint įžengti į malda, reikalinga tyła, nes „Dievas prabyla širdies tyloje“. Šias tiesas išreiškia gerai žinomas jos aforizmas¹:

¹ *Įgijusi tarptautinį pripažinimą, Motina Teresė pradėjo platinti nedidelę kortelę. Vienoje pusėje buvo įrašytas palinkėjimas „Telaimina jus Dievas“ ir jos parašas, o kitoje pusėje cituoti tieji žodžiai. Šią kortelę Motina Teresė šmaikščiai vadino savo „vizitine kortele“. Skirtingai nuo įprastinių vizitinių kortelių, jos kortelėje nebuvo nei organizacijos pavadinimo, nei vardo, nei adreso ar telefono numerio. Tačiau ten įrašytus teiginius galima priimti kaip jos „verslo“ „sėkmės formulę“. Neturėdama ketinimo reklamuoti savo veiklą, šia gerai žinoma citata*

Tylos vaisius yra malda;
maldos vaisius yra tikėjimas;
tikėjimo vaisius yra meilė;
meilės vaisius yra tarnavimas;
tarnavimo vaisius yra ramybė.

Šios paprastos, tačiau gilios mintys tylą iškelia kaip praktinės meilės, ramybės ir tarnystės išeities tašką. Kaip teigė pati Motina Teresė: „Tyla yra mūsų susivienijimo su Dievu ir vieno su kitu pagrindas.“ Tyla ir susitelkimas yra neatšaukiamos maldos sąlygos. Išorinė tylą neabejotinai naudinga, tačiau Motina Teresė, didžiąją savo gyvenimo dalį praleidusi žmonių perpildytuose didmiesčiuose, išsiugdė gebėjimą nurimti ir susitelkti triukšmo ir veiklos apsuptyje. Ji parodė, kad, norint praktikuoti tylą, nebūtina pabėgti nuo pasaulio ir tapti atsiskyrėliu. Reikia išmokti nutildyti protą, širdį ir atverti save maldei.

Motina Teresė nesiskirdavo su malda: kiekvieną dieną ji pradėdavo, baigdavo ir užpildydavo malda. Pirmieji žodžiai nubudus buvo skirti Dievui, ir per dieną ji spontaniškai kalbėdavosi su Juo apie savo meilę ir dėkingumą, planus, lūkesčius ir troškimus. Vos iškilus kad ir mažiausiam ar nereikšmingiausiam poreikiui ir sunkumui, ji gręždavosi į Dievą ir su vaiko pasitikėjimu bei lūkesčiu išsakydavo savo prašymus. Be kasdienių šv. Mišių, ryto ir vakaro Valandų liturgijos (susidedančios iš psalmių, Šventojo Rašto skaitinio ir užtarimo maldu), išlaikyti nuolatinę vienybę su Dievu jai padėjo tradicinės maldos, kaip antai rožinis, Kryžiaus kelio stotys, litanijos ir novenos.

Motina Teresė nurodė, kad jos pastangos yra dvasinės prigimties, sutelktos į Dievą ir nukreiptos į artimą. (Čia ir kitur – sud. past., jei nenurodyta kitaip.)

Svarbus Motinos Teresės maldos laikas buvo kasdienė pusvalandžio trukmės Šventojo Rašto meditacija. Išmokyta šv. Ignaco Lojolos Dievo žodžio, daugiausia Evangelijos, apmąstymo metodo, Motina Teresė gebėjo su Dievu užmegzti intymų pokalbį ir bendrystę. Per maldingą skaitymą joje išsiskleidė Dievo žodis, uždegtė meilę, įkvėpė žodžius ir nukreipė jos veiksmus. Taip pat ji kasdien – dar vieną pusvalandį – maitino sielą skaitydama šventųjų gyvenimus ir pamokymus arba kitas asketines knygas. Kad per dieną išliktų susitelkusi, tarp kasdienių darbų Motina Teresė praktikavo „atsidūsėjimų“ maldą – trumpas maldas, pakeliantis į Dievą protą ir širdį. Šie pakartojimai padėdavo išlikti arti Dievo. Štai su tokia pagalba ji augo vis labiau pažindama ir mylėdama Dievą ir galėjo su meile atsakyti Jam, broliams ir seserims.

Kadangi „meilė yra iš Dievo“ (1 Jn 4, 7), žmogiška meilė turi atspindėti ir skleisti dievišką meilę, kuri yra nesavanaudiška ir siekia vien kitų gėrio. Tikra meilė yra save atiduodanti ir aukojanti, ji reikalauja „mirti sau“, kad galėtų kitus mylėti ir jiems tarnauti. Tokią meilę savo pavyzdžiu liudijo Motina Teresė. Kultūroje, kurioje „meilė“ yra tapatinama su jausmais, o ne valios aktu, su malonumais, o ne auka, Motinos gyvenimas ir mokymas, suformuotas pagal Kristaus gyvenimą ir mokymą, liudija krikščioniškos meilės idealą.

Kartą viename interviu Motinos Teresės paklausė: „Ar galite apibendrinti, kas iš tiesų yra meilė?“ Ir ji tučtuojau atsakė: „Meilė yra atidavimas. Dievas taip pamilo pasaulį, kad atidavė savo Sūnų. Jėzus taip mylėjo pasaulį, mylėjo jus, mylėjo mane, kad atidavė savo gyvybę. Jis nori, kad mes mylėtume taip, kaip mylėjo Jis. Todėl turime nepaliaujamai atiduoti iki skausmo. Tikra meilė yra atidavimas, atidavimas iki skausmo.“

Kas yra Dievas?

Dievas yra.²

Dievas yra meilė.³

Dievas yra visur.⁴

Dievas yra gyvybės Kūrėjas.⁵

Dievas yra mylintis Tėvas.⁶

Dievas yra gailestingas Tėvas.⁷

Dievas yra visagalis ir gali mumis pasirūpinti.⁸

Dievas yra meilė, Dievas myli tave ir mane.⁹

Dievas yra džiaugsmas.¹⁰

Dievas yra tyrumas.

Dievas yra su mumis.¹¹

Dievas pamilo mus.

Dievas yra tavo širdyje.¹²

Dievas yra ištikimas.¹³

Dievas yra meilė, Dievas yra džiaugsmas, Dievas yra šviesa¹⁴,

Dievas yra tiesa¹⁵.

² Plg. Iš 3, 14.

³ 1 Jn 4, 8. 16.

⁴ Plg. Ps 139, 7–10.

⁵ Plg. Jn 1, 1–4 ir Apd 3, 15.

⁶ Plg. Mt 6, 25–32.

⁷ Plg. Tob 13, 4–6 ir Ef 2, 4.

⁸ Plg. Išm 11, 21 ir Mt 6, 26.

⁹ Plg. Jn 16, 27 ir 1 Jn 4, 16.

¹⁰ Plg. Neh 8, 10 ir Jn 17, 13.

¹¹ Plg. Mt 1, 23.

¹² Plg. Rom 10, 8.

¹³ Plg. Įst 7, 9; 32, 4 ir 1 Kor 1, 9.

¹⁴ Plg. Jn 8, 12 ir 1 Jn 1, 5.

¹⁵ Plg. Jn 14, 6.

Dievas yra rūpestingas.
Dievas toks mums geras.
Dievas toks dosnus.
Dievas taip rūpinasi tavimi.
Dievas yra ištikimas mylimasis.
Dievas yra pavydus mylimasis.¹⁶
Dievas toks nuostabus.¹⁷

Kai Dievas kūrė mus, sukūrė iš meilės. Nėra kito paaiškinimo, nes Dievas yra Meilė. Sukūrė mus tam, kad mylėtume ir būtume mylimi. Jei nuolat tai prisimintume, pasaulyje nebūtų karų, smurto ir neapykantos. Tai nuostabu. Tai – paprasta.

KAŽKUR TURI BŪTI DIEVAS!

Anądien vienas ilgaplaukis savanoris kalbėdamas su manimi nuolat kartojo: „Aš netikiu į Dievą.“ Atsakiau: „Tarkime, dabar, šią akimirką, tau kalbant, tave ištiktų širdies smūgis... Ar galėtum jį sustabdyti?“ Jis taip nustebo, kad liovėsi kartojęs netikėjimo žodžius. Pradėjo suvokti, kad mes negalime pakeisti savo mirties valandos. Praėjus kelioms dienoms sužinojau, kad po ilgų apmąstymų jis padarė išvadą, jog kažkur turi būti Dievas.

¹⁶ *Plg. Ist 4, 24.*

¹⁷ *Šie teiginiai, atspindintys, kas Motinai Teresei buvo Dievas, surinkti iš šventosios pasisakymų įvairiomis progomis.*

KUR YRA MEILĖ, TEN YRA DIEVAS

Vienas žmogus man pasakė: „Aš esu ateistas.“ Tačiau taip gražiai kalbėjo apie meilę. Motinė¹⁸ jam atsakė: „Jūs negalite būti ateistas, jei taip gražiai kalbate apie meilę. Kur yra meilė, ten yra Dievas.“

MYLĖKITE NE ŽODŽIAIS

Pirmiausia Dievas įrodė, kad mus myli. Dievas taip pamilo pasaulį, kad atidavė savo Sūnų Jėzų.¹⁹ Jėzus pamilo jus, pamilo mane ir už mus atidavė save ant kryžiaus.²⁰ Nebijojo mylėti ir mylėjo iki galo.²¹ Jis paliko viską, kas buvo gražu, ir, kaip mes, tapo žmogumi. Viskuo, išskyrus nuodėmę, tapo į mus panašus.²² Švelniai mus mylėjo. Norėdamas būti tikras, kad suprantame Jo meilę, kad nepamirštame, jog mus mylėjo, Jis tampa alkanas, nuogas ir benamis. Jis sako: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“²³ Paaiškina mums, ką ir kaip turime daryti. Prieš mokydamas žmones, gailėjosi minios ir ją pamaitino. Jis padarė stebuklą. Palaimino duoną ir pamaitino penkis tūkstančius žmonių.²⁴ Todėl, kad juos mylėjo. Gailėjosi jų. Jų akyse pamatė alkį – ir pamaitino juos. Ir tik tada ėmė mokyti. Kaip nuostabu mąstyti apie tai, kad jūs ir aš galime mylėti Dievą. Tačiau kaip, kur? Kur yra Dievas?

Mes tikime, kad Jis yra visur. Tikime, kad Jis sukūrė jus ir mane ne tam, kad pasaulyje būtume tik dėl skaičiaus. Jis sukūrė

¹⁸ *Motina Terešė turi omenyje save. (Vert. past.)*

¹⁹ *Plg. Jn 3, 16.*

²⁰ *Plg. Gal 2, 20.*

²¹ *Plg. Jn 13, 1.*

²² *Plg. Žyd 4, 15; 2, 17–18.*

²³ *Plg. Mt 25, 40.*

²⁴ *Plg. Mt 14, 13–21.*

mus turėdamas tikslą. Čia esame ne be priežasties... Ta priežastis – meilė. Jūs buvote sukurti tam, kad mylėtumėte ir būtumėte mylimi. Štai kodėl nemylėti – didelė klaida. Gražiausias dalykas, kurį žmogus turi arba gali duoti, yra Meilė. Ne žodžiais. Būdami žmonės mes norime pamatyti, norime paliesti. Štai kodėl vargšai mums duoda daug daugiau, nei mes jiems – jie suteikia mums progą mylėti juose Dievą. Duodama duonos kąsnį alkanam vaikui, tikiu tuo, ką sakė Jėzus: „Tai man jūs duodate.“ Ir paduodu duonos vaikui.

MYLINČIO DIEVO RŪPESTIS

Prieš keletą savaitių patyriau nepaprastą Dievo švelnumą mažutėliams. Į mūsų namus užsuko vyras, nešinas gydytojo išrašytu receptu. Pranešė, kad miršta vaikas, vienintelis jo vaikas galuojasi mirtimi Kalkutos lūšnyne, ir niekur Indijoje neįmanoma gauti vaistų. Jus reikėjo atsivežti iš Anglijos. Mums bekalbant, priėjo žmogus su krepšeliu vaistų. Jis lankė netoliese gyvenančias šeimas ir surinko vaistų likučius mūsų vargšams (tokias mobilias klinikas mes turime visuose Kalkutos lūšnynuose, jos keliauja po šeimas, surenka vaistų likučius, atneša mums, o mes išdalijame vargšams). Ir štai pasirodė jis, o ant krepšelio viršaus gulėjo reikiama vaistai. Tiesiog negalėjau patikėti savo akimis, jei vaistai būtų buvę krepšelio apačioje, nebūčiau jų pamačiusi. Jei vyras būtų atėjęs anksčiau arba vėliau, nebūčiau susiejusi šių dalykų. O dabar stovėjau, žiūrėjau į vaistų buteliuką ir mintyse kartojau: „Pasaulyje milijonai vaikų, o Dievui rūpėjo mažytis vaikelis iš Kalkutos lūšnyno. Reikiamu laiku atsiuntė vaistų, atsiuntė žmogų. Vaistai buvo padėti ant krepšelio viršaus ir jų buvo tiek, kiek gydytojas recepte ir buvo nurodęs.“ Koks brangus Dievui buvo tas mažutėlis! Kaip jis Jam rūpėjo!

Jis yra mūsų Tėvas

Nenusakomas Dievo meilės švelnumas – niekas negali mylėti taip, kaip myli Dievas. Jis sukūrė mus pagal savo paveikslą. Sukūrė mus. Jis yra mūsų Tėvas.

TĖVAS IR VAIKAS

„Tėvas myli mane, nori manęs, aš Jam reikalinga.“ Toks požiūris rodo mūsų pasitikėjimą, džiaugsmą, įsitikinimą. Su daug kuo galima susidurti: nekantrumu, nesėkmėmis, džiaugsmu, tačiau pasakykite sau: „Tėvas mane myli.“ Dievas sukūrė visą pasaulį, bet yra mūsų Tėvas. Per maldą viduje sužadinkite šį įsitikinimą: Tėvas ir vaikas.

NIEKAS MŪSŲ TAIP NELEPINA, KAIP DIEVAS

Pasaulyje sklinda kalbos, kad Motina Teresė lepina žmones duodama viską veltui. Kartą Bangalore vykusiame seminare pakilo viena vienuolė ir visos grupės vardu pasakė: „Motina Terese, jūs lepinatė vargšus šelpdama juos veltui. Jie netenka žmogiškojo orumo. Turėtumėte iš jų paimti bent dešimt najų paisų²⁵ už tai, ką duodate, tada jie oriau pasijus.“ Visiems nutilus, ramiai atsakiau: „Niekas nelepina taip, kaip lepina Dievas. Pažvelkite į nuostabias dovanas, kuriomis mus apdovanojo be jokio užmokesčio.

²⁵ *Mažiau nei keletas JAV pensų.*

Nė vienas nenešiojate akinių, tačiau galite matyti. Tarkim, jeigu Dievas imtų pinigų už jūsų regėjimą, kas tuomet atsitiktų? Išleidžiame daug pinigų pirkdamos deguonį mūsų Šišu Bhavan²⁶, kad išgelbėtume vieną gyvybę, o mes nuolat kvėpuojame deguonimi, už kurį nieko nesumokame. Kas būtų, jei Dievas pasakytų: „Jūs dirbate dvi valandas, todėl gausite dvi valandas saulės šviesos.“ Kas išgyventų?“ Paskui dar pridūriau: „Yra daugybė kongregacijų, kurios lepina turtinguosius, gera turėti vieną vargšų vardu pavadintą kongregaciją, kuri lepina vargšus.“ Stojó mirtina tylá. Niekas nepratarė nė žodžio.

DIEVO RŪPESTIS

Vieną dieną pietums neturėjome ryžių, tada atėjo moteris ir atnešė ryžių. Ji papasakojo, kaip grįžtant iš tarnybos „kažkas viduje man liepė nueiti pas Motiną Teresę ir nunešti ryžių“. Ir štai ji atnešė. Aš pasakiau: „Dovanokite, pirma pasversiu, tada duosiu jums žinoti.“ Ryžių buvo tiek, kiek mes paprastai ruošdavome pietums – nei daugiau, nei mažiau. Papasakojau visa tai moteriai, ir ji apsiverkė. Ji buvo hinduistė, todėl pasakė: „Sunku suvokti, kad Dievas panaudojo mane, kalbėjo mano širdyje. Pasaulyje milijonai žmonių, vien Indijoje keli milijonai, o Dievas pasirūpino Motina Terese.“ Švelni Jo meilė – jūs turite ją patirti... Net tada, kai sunku, kai kenčiate, kai jus žemina.

²⁶ *Dievo Meilės Misionierių namai apleistiems vaikams.*

Tyla

Jei nuolat kalbame, negalime melstis. Jėzaus nėra manyje. Mes turime nutilti. Kai sesuo laikosi tylos, ji yra šventa sesuo.

DIEVAS KALBA TYLOJE

Dievas prabyla širdies tyloje, ir tą akimirką su jumis kalbasi. Kad išmoktumėte klausytis, turite tapti mažu vaikelium. Pasistenkite puoselėti ypatingą pamaldumą Mažajai Gėlelei.²⁷ Ji labai gerai suprato Evangeliją. Suvokė, kad turi tapti mažu vaikelium. Skaitykite jos gyvenimą – jame nerasite nieko ypatinga ar nepaprasta, tačiau nustebsite, kokia jos ištikimybė ir nepaprasta meilė mažuose dalykuose; toji ištikimybė yra tylą.

KLAUSYTIŠ DIEVO BALSŖ

Klausymasis yra maldos pradžia. Mes klausomės Dievo balso, Dievo, kuris negali apgauti ar būti apgautas. Kai laikomės tylos, tylą negali būti pataisyta; kai kalbame, kai atsakome, darome klaidų.

Dievas kalba širdies tyloje; leiskime Dievui mus pripildyti ir tik tuomet kalbėkime. Mes dažnai sakome nemalonius žodžius. Jie kyla ne iš Dievo, prabylančio per mus, o tik iš mūsų, iš mūsų širdies, nes mes nesiklausome Dievo.

²⁷ Šventoji Kūdikėlio Jėzaus ir Šventojo Veido Teresė, labiau žinoma kaip šv. Teresė Lizjietė (1873–1897).

Jeigu norite žinoti, kaip Jėzus jus myli, nereikia klausti kitų; jūs pakankamai suaugusios. Patirsite tai per širdies nuoširdumą, jeigu praktikuosite tylą... Pabandykite būti vienos. Pasistenkite panirti į tylą, kad atsikratytumėte kartėlio arba neapykantos.

TYLOS PRIPILDYTOS

Aš manau, kad labai svarbu susivienyti su Dievu. Turite būti kupinos tylos, nes Dievas kalba širdies tyloje. Dievas pripildo tuščią širdį. Net ir visagalis Dievas nepripildys širdies, kuri yra pilna – pilna puikybės, pagiežos, pavydo. Turime atsikratyti šių dalykų. Kol jų laikomės, Dievas negali pripildyti širdies. Širdies tyla – ne tik lūpų, nors ji irgi būtina, – bet dar daugiau, proto tyla, akių tyla, lytėjimo tyla. Tada visur Jį girdėsite: uždromose duryse, žmoguje, kuriam esate reikalingi, čiuulbančiuose paukščiuose, gėlėse, gyvūnuose – toji tyla yra nuostaba ir garbinimas. Kodėl? Todėl, kad Dievas yra visur, todėl, kad Jį galima pamatyti ir išgirsti. Antai varna garbina Dievą – puikiai girdžiu jos karksėjimą – toji paika varna; joje galime pamatyti, išgirsti Jį ir melstis, tačiau Jo nepamatysime ir neišgirsime, jei mūsų širdis bus nešvari.

VIENUMOJE SU JĖZUMI

Noriu, kad leistumėte laiką vienuoje su Jėzumi. Ką reiškia būti vienuoje su Jėzumi? Tai nereiškia sėdėti vienoms su savo mintimis. Ne, netgi darbų ir žmonių apsuptyje jūs jaučiate Jo artumą. Tai reiškia, kad žinote Jį esant arti, kad Jis jus myli, kad esate Jam brangios, kad Jis pamilo jus. Jis pašaukė jus ir jūs priklaus

sote Jam. Jei tai žinote, jums visur bus gerai; sugebėsite pakelti bet kokią nesėkmę, kančią, bet kokią pažeminimą, jei tik žinosite asmenišką Jėzaus meilę jums ir jūsų meilę Jam. Niekas ir nė vienas!²⁸ Antraip būsite taip užsiėmusios nereikšmingais dalykais, kad pamažu tapsite palūžusia seserimi. <...> Neverta palikti tėvo, motinos ir namų, jeigu visa širdimi nepriklausome Jėzui.

TYLOS POREIKIS

Širdies tylą – jei jos neturime, galime sukalbėti daugybę maldų, bet jos nekils iš mūsų širdies. [Mums] reikia vidinės tylos, tyrumo, <...> nepadalytos meilės Kristui, ir tik tada galime duoti seserims. <...> Pasaulyje žmonės taip pat dažnai laikosi tylos. Ją įgysime tik per širdies tyrumą ir pasiaukojimą.

Į TYLĄ VEDA ATLEIDIMAS

Širdyje negali būti tylos, jei neatleidžiu, jei neužmirštu. Mano dėmesys nukreiptas į tai, ko negaliu atleisti, – ir aš negirdžiu. <...> Kaip išgirsiu, ką sako Dievas, jei kažkas kitas yra mano širdyje?!

ŽENKLAS, KAD AŠ IR DIEVAS

ESAME VIENA

Mes turime melstis, į savo gyvenimą pakviesti Švč. Mergelę Mariją, nes ji yra ta, kuri išmokė, kaip surasti Jėzų. Kaip ji surado Jėzų? Būdama Viešpaties tarnaitė. Ji nustebo, pavadinta „malonėmis

²⁸ Plg. Rom 8, 35. 38–39.

apdovanotą²⁹. Nesuprato, bet kartu puikiai suprato atsakydamas: „Štai aš Viešpaties tarnaitė“³⁰, ir tokia pasiliko. Užtuot ėmusi visiems [pasakoti], ji neprasitarė net šv. Juozapai. Vargšas šv. Juozapas iki pat galo nieko nežinojo. Ji neįstengė nieko pasakyti, tarnaitė – toks buvo tylos vardas. Dievas kalba mūsų širdžių tyloje. Švč. Mergelei ši tyla buvo pažįstama, ir, kadangi buvo pažįstama, ji sugebėjo mylėti iš savo širdies gausos. Jauni žmonės kaip tik tai ir nori pamatyti – tylą. Tyla yra ženklas, kad esame viena su Kristumi, kad paklūstame Jam, kad priklausome Jam vienam. Jei norime, kad daugėtų pašaukimų, turime išmokyti juos šios tylos. Nes <...> mums reikalinga tyla, kad išmuktume melstis, <...> jauni žmonės nori išmokti melstis. Ne triukšme, o savo širdžių tyloje, todėl turime išmokyti juos išgirsti balsą, išgirsti Dievą savo širdyse. Jie nori pamatyti, kas yra mūsų tyla. Šios tylos turi išmokti į mus žiūrėdami, būdami su mumis. Mes žinome, kad tylos neįmanoma pataisyti. Ji tokia graži. Žvelgiu į jaunus žmones per adoraciją – mes kasdien valandą praleidžiame adoruodami. Mačiau, kaip jie, tos jaunos seserys, tie jauni „ateik ir pamatyk“ susivienija su Jėzumi <...>, nes jų širdys supranta žodžius: „Jūs esate brangūs, jūs esate mano.“

AR SKIRIAME LAIKO?

Šiandien Dievas šaukia mane ir jus, tik ar mes klausomės? „Aš išsirikau jus – ne jūs mane išsirikote.“³¹ Ar girdime Jo balsą savo širdies tyloje? Ar turime laiko „taikytis ir žinoti, kad aš esu Dievas“?³²

²⁹ *Lk 1, 28.*

³⁰ *Lk 1, 38.*

³¹ *Plg. Jn 15, 16.*

³² *Plg. Ps 46, 11.*

Dievo neįmanoma išgirsti ten, kur triukšmas, pasaulio klegesys. Ar per dieną skiriame laiko maldai? Ar pakankamai Jį mylime, kad norėtume išgirsti kvietimą viską palikti ir sekti Juo su neturto laisve, su nepadalyta meile per skaistybę ir visišką atsidavimą? Jėzus šaukia nuo kryžiaus: „Trokštu!“³³ Jis troško sielų – netgi kabodamas ant kryžiaus – mirdamas, paliktas vienas, paniekintas. Kas atves sielas, kad numalšintų iš meilės mirštančio Dievo troškulį? Ar jūs ir aš galime stovėti nuošaly ir likti stebėtojos? Praeiti pro šalį ir nieko nedaryti?

Rūpestingai laikysiuos širdies tylos, kad išgirsčiau Jo paguodos žodžius ir iš savo širdies gausos paguosčiau Jėzų, pribloškiančiu pavidalu pasislėpusį tarp vargšų.

Švč. Mergelė Marija svarstė Jo žodžius savo širdyje... Ir mes turime išmokti tylos, kuri leistų svarstyti Jo žodžius mūsų širdyse ir per tai augti meilėje. Negalime nei mylėti, nei tarnauti, kol neišmoksime svarstyti savo širdyje. Kristaus pažinimas ir Jo buvimas vargšuose nuves mus į asmeninę meilę. Toji meilė gali tapti mūsų šviesa ir džiaugsmu linksmai viena kitai tarnaujant.

³³ *Jn 19, 28.*

VIZITINĖ KORTELĖ

Tylos vaisius yra malda.
Maldos vaisius yra tikėjimas.
Tikėjimo vaisius yra meilė.
Meilės vaisius yra tarnavimas.
Tarnavimo vaisius yra ramybė.

Tai labai geras „verslas“! Priverčiantis žmones susimąstyti. Kai kurie laiko ją rankose, daug kartų perskaito. Kartais prašo mažes, kad paaiškintčiau. Matote, viskas prasideda nuo maldos, kuri subręsta mūsų širdies tyloje. Tarpusavyje ir su seserimis bei broliais jūs galite pasidalyti savo patirtimi apie maldos poreikį: kaip atradote maldą ir koks maldos vaisius užsimezgė jūsų gyvenime.

Jei alkstate išgirsti Dievo balsa, jūs jį išgirsite. Kad išgirstumėte, visa kita reikia atidėti į šalį.

Malda

Kas yra malda? Man malda yra būti viena su Dievu.

ŠVARI ŠIRDIS REGI DIEVĄ

Mes turime melstis – nes malda apvalo širdį, o švari širdis geba pamatyti Dievą kiekviename asmenyje. Jei kituose matome Dievą, natūralu, kad mylėsime vieni kitus taip, kaip Dievas myli kiekvieną iš mūsų. Meilė gimdo ramybę. Meilės darbai yra ramybės darbai.